

i detta afseende skall liksom landets bero af taxerings- och pröfningskomitéerna. Sedan jag visat de brister, som efter mitt förmenande vidlåda vår bränvinsbrännings- och försäljningslagstiftning, så vågar jag anhålla,

att Riksdagen i nu gällande lag beslutar förändring rörande afgiften så väl för tillverkning som ock minuterung och utskänkning af bränvin i städerna i den riktning jag här ofvan antydt.

Remiss begäres till vederbörligt Utskott.

Stockholm den 28 Januari 1870.

O. F. Brunberg.

N:o 245.

Af Herr J. Borg: Om ändring i lagens stadganden rörande delgifning af testamente.

Som bekant är anses testamente höra till undantagen i motsats till arfsrätten på grund af börd, som i regeln för vår gällande lag hålles för det naturligaste sättet att tillgodonjuta död mans qvarlätenskap. Följaktligen har lagen föreskrifvit vissa formaliteter att iakttaga för den som vill tillgodonjuta testamente. Bland dessa formaliteter förekommer äfven skyldigheten att till rätten ingifva en riktig afskrift, *som arfvingarne tillställas skall*. Men om sättet huru detta skall ske finnes ingenting stadgadt. Den vanliga delgifningen kan endast användas då man vet hvar den inländske arfvingen är. Det torde vara lämpligt att — på sätt lagen i 5 kap. 5 § Ärfdebalken, sådant lagrummet lyder i Kongl. Förordningen d. 30 Maj 1835, föreskrifver rörande sättet att kungöra en person att arf fallit honom till, — en testamentarie i likartadt fall finge genom domarens försorg meddela vederbörande tillvaron af ett testamente. Om en person t. ex. genom testamente blifvit egare af fast egendom, möter måhända svårighet att få lagfart å densamma, ithy att åtkomsten icke är till fullo styrkt, då föreskrifterna i 18 kap. 1 § Ärfdebalken i oförmälda afseende icke kunnat efterleivas. Jag föreslår derföre vördsamt, att sistnämnda lagrum måtte erhålla ett tillägg i antydda syftning, förslagsvis så lydande:

”nu vet den, som testamente fått hafver, de inländska arfvingarne, men ej hvar de finnas; låte då genom domaren i allmänna tidningarne tre gånger, minst en månad mellan hvarje gång, och första gången sist inom tre månader efter det testamentet inför domaren uppvisadt blifvit, kungöra att testamente till honom gjordt är.”

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1870.

J. Borg.

N:o 246.

Af Herr J. Borg: Om anslag till allmänhetens undervisande i sittet för s. k. finska torkriors uppförande.

Erfarenheten har under flera år visat, att mycken säd gått förlorad eller åtminstone tagit betydlig skada genom det regn som fallit sedan säden blifvit afskuren och innan den kunnat i torrt tillstånd inbergas, utan att i vårt land vidtagits några åtgärder för förekommandet af dylika olägenheter.

Jag har mig bekant, att Landtbruks-akademien för flera år tillbaka (möjligen äfven sednare) anslog en större belöning för den, som till Akademien inlemnade bästa modellen jemte beskrifning på torkriors uppbyggande för otröskad säd. Huruvida något antagligt svar härå ingått är mig obekant, troligen icke, efter man ej sport att några torkrior med anledning deraf blifvit uppförda, hvilka i allt fall säkerligen fallit sig alldeles för dyra att uppbygga för den mindre bemedlade landtmannen.

Deremot, så vidt jag vet, har aldrig någon belöning blifvit utfäst för den, som uppförde s. k. »finska torkrior», sådana som af allmogen i Finland allmänt begagnas. Dessa, som ej äro dyra, kunde således äfven i vårt land uppföras af mindre bemedlade jordbrukare. Hvilka oberäknliga fördelar skulle ej tillskyndas landet, om dessa rior blefve allmänt uppbyggda! Jordbrukaren komme ej då, som nu, att bero af väder och vind för att få sin säd bergad, enär å sådana rior säden genast efter